

Dr Gary Yates, Jeremiasz, Wykład 24, Jeremiasz 30-33, Księga Pocieszenia, część 1

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates w swoim nauczaniu na temat Księgi Jeremiasza. To jest sesja 24 na temat Jeremiasza 30-33, Księga Pocieszenia, Obietnica Przywrócenia.

Z niecierpliwością czekam na tę sesję, aby porozmawiać o rozdziałach 30–33 Jeremiasza, nazywanych Księgą Pocieszenia, które pomagają nam dostrzec przesłanie nadziei, jakie Jeremiasz przekazał ludziom po tym strasznym wyroku, który prorokował ma się odbyć.

W całej Księdze Jeremiasza widzieliśmy niesamowity nacisk i dominujący nacisk na sąd i tę stronę służby Jeremiasza, która obejmowała obalanie, burzenie, wyrwanie i rzeczywistość tego. Jeremiasz mówi, że gwałtowny gniew Pana nie cofnie się, dopóki nie spełni się wszystko, co zamierzył. Kiedy studiowaliśmy rozdziały od 26 do 45 drugiej głównej części książki, zauważyliśmy również bardzo zniechęcającą i przynębiającą część tej książki, ponieważ omawia ona wszystkie różne epizody nieposłuszeństwa, zaniechania słuchaj proroczego słowa.

Ale pośród całego chaosu, pośród sądu, ten sąd jest przesłaniem, które musimy dzisiaj usłyszeć. Kiedy myślimy o kulturze i społeczeństwie, w którym żył Jeremiasz, oraz o kryzysie, w jakim przeżywał, pod wieloma względami przypomina nam to o kulturze i społeczeństwie, w którym żyjemy, w świetle upadku moralnego, w świetle fakt, że coraz bardziej oddalamy się od Boga. W rzeczywistości, w świetle duchowego stanu samego Kościoła, rozumiemy, że nadchodzi sąd.

Billy Graham powiedział kiedyś, że jeśli Bóg nie osądzi Ameryki, będzie musiał przeprosić Sodomę i Gomorę. Zatem nie jesteśmy narodem wybranym przez Boga w taki sam sposób jak Izrael. Ale zdajemy sobie sprawę, że kiedy nasze społeczeństwo zaczyna charakteryzować się upadkiem moralnym, grzechem, niesprawiedliwością i wszystkimi innymi rzeczami, które dotyczyły Judy, wówczas Boży sąd nadejdzie także i na nas.

Musimy jednak pamiętać, że prorocy również głoszą odnowę i zbawienie. Ich przesłanie obejmuje zarówno sąd, jak i zbawienie. Tak naprawdę na początku sesji, które prowadziliśmy na temat Jeremiasza, rozmawialiśmy o czterokrotnym przesłaniu przymierza, o którym mówią Danny Hayes i Scott Duval w odniesieniu do proroków w swojej książce „Chwytnie Słowa Bożego”.

Te cztery aspekty dotyczą tego, że Izrael zgrzeszył i złamał przymierze. Po drugie, muszą odpokutować i zawrócić. Trzeci aspekt jest taki, że jeśli nie będzie pokuty, jeśli nie będzie odwrotu, nadejdzie sąd.

Ale czwartym aspektem tego przesłania, któremu przyjrzymy się w tym filmie, jest to, że gdy Bóg wykona wyrok i go wykona, nastąpi przywrócenie. Kiedy przejdziemy do Księgi Powtórzonego Prawa, gdzie Mojżesz przygotowuje lud Izraela do życia w ziemi, zanim wejdą do ziemi obiecanej, w 30. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa, wersety od 1 do 10, znajduje się fragment, który faktycznie przedstawia historię Izraela zanim to się kiedykolwiek stanie. Jeśli postrzegamy to jako mozaikowy fragment, jest tam napisane, że oto co stanie się z Izraelem, kiedy wejdą do tej ziemi.

Wezmą to w posiadanie, doświadczą wszystkich dobrych rzeczy, które Bóg im daje, a potem doświadczą przekleństw, gdy odwrócą się od Boga, a Bóg ich wypędzi z ziemi, wyślij ich na wygnanie i sprowadź na nich przekleństwa przymierza. Ale kiedy będą na wygnaniu i zwrócą się do Boga, wtedy Bóg ich przywróci. Bóg obrzeza ich serca, sprowadzi ich z powrotem do tej ziemi i przywróci je do stanu pierwotnego, aby zawsze mogli cieszyć się Jego błogosławieństwem.

Takie jest także przesłanie Jeremiasza. Po tym niszczycielskim wyroku, po tym, jak gwałtowny gniew Pana wykonał i wykonał wszystko, co zamierzył, następuje przywrócenie. To budujące widzieć, że w tej książce, która tak bardzo koncentruje się na osądzie w centrum tej książki, naprawdę kryje się przesłanie nadziei.

W rozdziałach od 26 do 45, które opowiadają nam tę przygnębiającą historię o tym, jak Juda odwróciła się od Pana, nie słuchali proroków, doświadczali sądu, ponieważ nie skorzystali z okazji, aby pokutować, nie słuchali słowa Bożego. Nawet w środku tej części kontrastują z nią obietnice nadziei i przyszłego zbawienia. Bóg nie zamierza opuścić swojego ludu.

Jako rodzic czasami zdarza się, że moje dzieci robią rzeczy, które mnie rozczarowują. Ale nigdy, nawet gdy muszę je dyscyplinować, nigdy nie przychodzi mi do głowy myśl, że wyrzucę je z mojej rodziny. Jako rodzic je uwielbiam.

Ta miłość jest bezwarunkowa i nieskończona. Bóg darzy swój lud tym samym rodzajem miłości, w jeszcze większym stopniu. Jest to pokrzepiająca rzecz, gdy myślimy o miłości Boga do swego ludu.

Nie ma nic, co moglibyśmy zrobić, co sprawiłoby, że Bóg kochałby nas bardziej. Ale nawet z naszym grzechem nie możemy zrobić nic, co sprawiłoby, że Bóg kochałby nas mniej. Nacisk na przywrócenie w Księdze Jeremiasza jest oczywiście położony w tej jednej części księgi.

Pamiętajcie jednak, że były krótkie przebiegi nadziei, jaką Bóg ma dla przyszłości Izraela, już w pierwszym przesłaniu księgi, w którym Jeremiasz oskarża lud o bycie niewierną żoną Pana i zachęca ich, aby wrócili do Niego. Kiedy wrócą do niego, Jeremiasz, rozdział 3, wersety 15 do 18, mówi: oto, co Bóg uczyni dla swojego ludu.

Mówi: „...Dam wam pasterzy według serca mego, którzy będą was karmić wiedzą i zrozumieniem.

A gdy się w owych dniach rozmnożycie i rozrośniecie w ziemi, wyrocznia Pana, nie będą już więcej mówić: Arka Przymierza Pańskiego. Nie powinno to przychodzić na myśl, być pamiętane ani pomijane. Nie będzie to powtarzane.

W owym czasie Jerozolima będzie zwana tronem Pana i zgromadzi się w niej cały naród, przed obliczem Pana w Jerozolimie. I nie będą już uparcie podążać za głosem swego serca. W owych dniach dom Judy połączy się z domem Izraela.

I razem przyjdą z ziemi północnej do ziemi, którą dałem waszym przodkom w dziedzictwo. Zatem w przyszłości Bóg odrodzi swój lud. Już nigdy nie zgrzeszą i nie odwrócą się od Niego. Zatem nigdy nie będzie potrzeby wygnania.

Nastąpi zjednoczenie zarówno północy, jak i południa. Oto rzeczy, które Bóg zamierza uczynić dla swego ludu. Izrael będzie doświadczał nawet obecności Boga i radował się nią w głębszy i pełniejszy sposób.

Nie będzie potrzebna Arka Przymierza ani miejsce najświętsze, aby lud mógł w ten sposób wejść przed oblicze Boga, ponieważ cała Jerozolima będzie święta dla Pana. I będą mogli poznać Pana i doświadczyć Pana w jeszcze głębszy sposób. Jeremiasza 23 widzimy kolejny przebłysk nadziei, jaką Bóg przygotował dla przyszłości Izraela.

I pamiętajcie, jest to fragment, w którym Jeremiasz mówi o słabym przywództwie, jakie Juda miała w swoich czasach. A w rozdziale 22 wspomnieliście o królach Judy, których nieposłuszeństwo sprowadziło sąd na lud. Bóg ostatecznie tymczasowo kończy swoją relację z rodem Dawida, ponieważ każdy z nich czynił to, co złe w oczach Pana.

Rozdział 23 mówi: Biada pasterzom, którzy niszczą i rozpraszają owce mojego pastwiska. Czytając historię Starego Testamentu, zdajemy sobie sprawę, że każdy z królów w linii Dawida był w jakiś sposób rozczarowaniem. Nawet Dawid, który jest mężem według Bożego serca, głęboko grzeszy.

Ezechiasz popełnił błędy. Jozjasz już pod koniec życia popełnia fatalny błąd, który kończy się jego śmiercią. Wszystkie są w pewnym sensie rozczarowaniem.

Ostatecznie jednak Bóg zastąpi wadliwych przywódców z przeszłości przywódcami w przyszłości, którzy będą prowadzić Izrael we właściwym kierunku. Rozdział 23 „Kapłan i prorocy” koncentruje się na fałszywych prorokach. Pan wzbudzi dla Izraela duchowych przywódców, którzy będą tacy, jakimi Bóg ich zamierzył.

A oto obietnica zawarta w wersecie 3. Wtedy zbiorę resztkę mojej trzody ze wszystkich krajów, do których ją wypędziłem, i sprowadzę ją z powrotem do jej owczarni, i będzie płodna i będzie się rozmnażać. Ustanowię nad nimi moich pasterzy, którzy będą się nimi opiekowali, i nie będą się już więcej bać ani lękać. Nie zabraknie żadnego z nich – wyrocznia Pana.

Oto nadchodzą dni, wyrocznia Pana, kiedy wzbudzę Dawidowi gałąź sprawiedliwą, a on będzie królował jako król, postępował mądrze i będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi. Za jego dni Juda zostanie wybawiona, a Izrael będzie mieszkał bezpiecznie. I to jest imię, którym będzie nazywany.

Pan jest naszą sprawiedliwością.” Tak więc wszystkie niepowodzenia z przeszłości i cały obecny sąd za czasów Jeremiasza, wszystko to zostanie odwrócone i zmienione. I dlatego ta koncepcja jest poruszana w różnych miejscach w Biblii. księgi, ale skupiono się na niej głównie w rozdziałach od 30 do 33. Na początku tej części czytamy, że Bóg nakazał Jeremiaszowi zapisać te słowa na zwoju.

Wygląda więc na to, że w początkowej fazie te konkretne słowa proroka były oddzielnym zwojem i zostały wydzielone w celu podkreślenia i prawdziwego podkreślenia idei, że Bóg ma przyszłość dla Izraela. Krytyczni uczeni, przyglądając się księgom proroczym, często argumentowali, że prawdziwym przesłaniem proroków był wyrok. I że później pojawili się redaktorzy lub redaktorzy i dodali słowa nadziei, aby w jakiś sposób wydobyć z tego wszystkiego coś pozytywnego.

I że te słowa nadziei, odnowienia i zbawienia mogły nie być autentyczne dla pierwotnego proroka, ponieważ przytępiłyby pierwotne słowo sądu. Problem z tą koncepcją polega na tym, że w całym korpusie nie ma ani jednej proroczej księgi, w której nie byłoby słowa o zbawieniu. Myślę, że najbardziej zjadliwym przesłaniem sądu jest Księga Amosa.

Niewiele jest w tej książce pozytywnych rzeczy. Amos mówi o dniu Pańskim i mówi: myślicie, że będzie to dzień światłości dla Izraela, że Bóg pokona swoich wrogów. Właściwie to będzie dzień ciemności.

To będzie tak, jakby człowiek uciekał przed lwem i wpadał na niedźwiedzia. A potem, jeśli uda mu się jakoś uciec przed niedźwiedziem, dostać się do swojego domu i oprzeć się o ścianę, żeby odpocząć, ze ściany wyjdzie wąż i ugryzie go w rękę. Nie uciekną przed Bożym sądem.

I wyobraża sobie resztkę, która wyjdzie z sądu. Tylko jedna dziesiąta narodu przeżyje. Naród, ta resztkę, będzie jak baranek wyrwany z paszczy drapieżnika.

I wszystko, co zostanie, to kawałek ucha, kawałek ogona, część nogi. Ale pod koniec Księgi Amosa, nawet z przesłaniem sądu, rozdział 9, wersety 11 do 15, Bóg zamierza

odbudować upadły Przybytek Dawida. A w przyszłości, gdy Bóg będzie błogosławił swój lud i sprowadzi go z powrotem do tej ziemi, wzgórza będą spływać winem i zapanuje błogosławieństwo, radość i dobrobyt.

Jeśli więc myślimy, że przesłanie proroków było wyłącznie sądem, naprawdę mamy problem z korpusem proroczym, ponieważ w każdej proroczej księdze zawsze jest jakaś obietnica zbawienia. Tak się składa, że u Jeremiasza zostało to podkreślone w rozdziałach 30–33. Na początku i na końcu tej sekcji, a także kilka razy w rozdziałach 30–33, pojawia się wyrażenie, które opisuje, do czego zmierza to przywrócenie Być.

Pan mówi, że przywrócę los mojego ludu. Widzimy to w rozdziale 30, wersecie 3 na początku, a następnie w rozdziale 33, wersecie 26 na końcu. Zatem ta obietnica, że Bóg przywróci los, faktycznie stanowi inclusio do księgi pocieszenia.

Wyrażenie to znajduje się także w rozdziale 30, wersecie 18, rozdziale 31, wersecie 23. Hebrajskie słowo „Przywrócę los mojemu ludowi” to słowo shub shabut. A więc dwie formy naszego słowa shub, które jest tak ważne teologicznie w Księdze Jeremiasza.

Bóg wielokrotnie nakazywał ludziom, aby do Niego wracali, aby wracali do Niego, a oni wielokrotnie i na nowo odmawiali powrotu. Zatem Pan obiecuje, że na koniec tego całego procesu zrobi to, że Pan będzie tym, który przewróci i przywróci swój lud, przywróci ich los, sprowadzi z powrotem do ziemi i zrobi dokładnie to, co Mojżesz obiecał, że Bóg uczyni to dla Izraela już w 30. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa. Teraz, ponownie, w literaturze prorockiej, myślę, że jest to coś, co może ci pomóc, gdy będziesz czytać proroków i lepiej się z nimi zapoznawać.

Dzieje się tak nie tylko w Księdze Jeremiasza. Orędzia zbawienia są zwykle przekazywane za pomocą dwóch głównych gatunków. Istnieją dwa podstawowe typy orędzi zbawienia, które mamy u proroków Starego Testamentu.

Pierwszą z nich jest tak zwana wyrocznia zbawienia. Wyrocznia zbawienia. OK, oto definicja tego lub jego opis.

Wyrocznia zbawienia ma miejsce wtedy, gdy Bóg daje obietnicę wybawienia swego ludu z niebezpiecznej, desperackiej, a czasem nawet beznadziejnej sytuacji. To oczywiście będzie ważnym gatunkiem tutaj, w Jeremiasza 30 do 33, ponieważ wygnanie będzie reprezentować dla ludu Izraela sytuację desperacką, niebezpieczną i beznadziejną. W szczególności w wyroczni zbawienia często pojawia się przykazanie, aby się nie bać, nie lękać się.

Coś, co często widzimy w Starym Testamencie. Częścią wyroczni i jej głównym elementem jest to, że wyrocznia skonstruuje obecną sytuację z wybawieniem, które przyniesie Pan. Więc jesteś w środku tej trudności.

Z twojego punktu widzenia może się to wydawać całkowicie beznadziejne, ale nie obawiaj się. Mam zamiar cię dostarczyć. Wyciągnę cię z tego.

Jest to obietnica, że Bóg zamierza działać. A czasami, gdy ludzie byli w niebezpiecznych lub trudnych sytuacjach, często pytali Pana, Panie, dlaczego śpisz? Gdzie jesteś? Kiedy zamierzasz interweniować? Wyrocznia zbawienia jest konkretną obietnicą Boga, że On zainterweniuje w tej sytuacji. W porządku, czasami widzimy wyrocznie zbawienia, te obietnice nieustrasające, dane poszczególnym osobom w księgach proroczych.

I patrząc na kilka przykładów z Księgi Izajasza. Zatem nie jest to tylko coś opisanego w Księdze Jeremiasza. Odnosi się to ogólnie do proroków.

Prorok Izajasz przychodzi do króla Achaza w 7 rozdziale Izajasza i daje mu wyrocznie zbawienia. A pośród tego Achaz, żeby wam trochę o nim przypomnieć, jest jednym z najgorszych królów, jakich kiedykolwiek miała Juda. Czynił zło w oczach Pana.

Nie zaufał Panu. Złożył w ofierze swoich synów w ogniu. Mam na myśli jednego z najgorszych przedstawicieli dynastii Dawidowej wszechczasów.

Ale za czasów Achaza Juda jest atakowana przez koalicję syro-efraimską. Syria i Izrael atakują Judę. I w środku tego Izajasz przychodzi do Achaza i daje mu wyrocznie zbawienia.

A Izajasz rozdział 7 werset 3 mówi tak: Pan rzekł do Izajasza, wyjdź i spotkaj się z Achazem, ty i twój syn: Wyrównaj górną sadzawkę na gościńcu pola płuczącego. Zatem Izrael lub Juda są atakowane przez Izrael i Syrię. Jerozolima wkrótce zostanie najechnana przez armię wroga.

Achaz sprawdza zasoby wody, żeby zobaczyć, czy, wiesz, będziemy w stanie to przetrwać. Przesłanie, które przekazuje mu Izajasz, jest następujące. Mówi: bądź ostrożny, bądź cicho, nie bój się i nie pozwól, aby twoje serce zemdłało z powodu tych dwóch tłących się kikutów główni.

Martwicie się o tych dwóch królów, którzy przyjdą do tej ziemi. Mają oni wielkie armie. Nie bój się, nie zamartwiaj się tym, nie zamartwiaj się. Bóg zamierza wytepić tych ludzi.

To tylko dwa tłące się pnie drewna na opał. Nie martwicie się gwałtownym gniewem Rezana i Syrii, i syna Amalii, tych dwóch królów, którzy atakują. Nie bójcie się, gdyż Syria i Efraim obmyślili zło przeciwko wam, mówiąc: pójdźmy do Judy.

Ich atak nie zadziała. Odpoczywaj w Bożej obietnicy. To wyrocznia zbawienia.

Są w rozpaczliwej sytuacji. Nie bój się. Bóg zamierza interweniować.

Smutne jest to, że król Achaz z powodu zła swego serca nie wierzy w wyrocznię zbawienia i próbuje sam rozwiązać ten problem, przez co sprowadza nieszczęście na Judę. Jednak później syn Achaza, Ezechiasz, otrzyma wyrocznię zbawienia. I to jest czas, kiedy znowu rozmawialiśmy o tej historii wiele razy, Jerozolima jest otoczona przez armię asyryjską.

Ezechiasz zwraca się do Pana w modlitwie i wierze i wierzy, że Bóg go wybawi. W rezultacie przychodzi do niego Izajasz i daje mu wyrocznię zbawienia. Rozdział 37, werset 5. Nie bójcie się słów, które usłyszeliście, którymi złorzeczyli mi młodzieńcy króla asyryjskiego.

Zatem prorok mówi: spójrz, nie bój się grózb, jakie Asyryjczycy przynoszą przeciwko tobie i bluźnierstw, które popełnili przeciwko Bogu. Wiersz 7: Oto dam mu ducha, aby usłyszał plotkę i wrócił do swojej ziemi, i sprawię, że popadnie go od miecza w swojej ziemi. Nie bój się.

Jesteś w rozpaczliwej sytuacji. Zamierzam to odwrócić. Zajmę się królem, który na ciebie najechał.

Ochronię cię. Różnica między Ezechiaszem a jego ojcem polega na tym, że Ezechiasz wierzył w strach, a nie w obietnicę. Kiedy Bóg daje wyrocznię zbawienia, chce, aby ludzie odpowiedzieli wiarą.

Zatem później w Księdze Izajasza, rozdział 43, wersety 1 do 3, Bóg zamierza dać wyrocznię zbawienia całemu ludowi Izraela, wygnańcom mieszkającym w tej ziemi – temu samemu ludowi, na którym skupia się Jeremiasz. Jest to zatem bardzo istotny fragment naszego studiowania Księgi Jeremiasza.

Posłuchajcie, co Izajasz mówi do wygnańców. Ale teraz tak mówi Pan i jest to jeden z moich ulubionych fragmentów u wszystkich proroków ze względu na obietnicę tutaj. Tak mówi Pan, który cię stworzył, Jakubie, i który cię ukształtował, Izraelu, nie bój się, bo cię wykupiłem.

A teraz, wyroczni zbawienia, nie bój się. Obrazuje zbawienie, które ma nastąpić, tak jakby już miało miejsce. Odkupiłem cię.

Zawołałem cię po imieniu. Jesteś mój. Mam taki związek.

I na podstawie tej relacji zamierzam cię wybawić. I wtedy Pan mówi: Gdy przejdiesz przez wody, będę z tobą. A gdy pójdziecie przez rzeki, nie zaleją was.

Gdy pójdziesz przez ogień, nie spalisz się i płomień cię nie spali, bo Ja jestem Pan, twój Bóg, Święty Izraela, twój Zbawiciel. W porządku.

Kiedy wyruszają w podróż powrotną do ziemi obiecanej, nie ma znaczenia, przez co przechodzą, czy będą musieli przejść przez wodę, czy przez ogień, Bóg będzie z nimi. Bóg zabierze ich z powrotem do ziemi obiecanej i wybawi z rozpaczliwej sytuacji, w jakiej się znaleźli. Co zatem stanie się problemem dla wygnańców w Księdze Izajasza? Czy zareagują na ten strach, a nie obiecują w sposób, w jaki zrobił to Achaz lub w sposób, w jaki zrobił to Ezechiasz? Zatem w rozdziałach Jeremiasza 30-33 Jeremiasz również przyjdzie do ludzi z obietnicami braku strachu.

I obietnice będące wyroczniami zbawienia, w których Pan powie: Wiem, w jak rozpaczliwej sytuacji się znajdujesz, ale zaopiekuję się tobą i cię uratuję. Spójrzmy na rozdział 30, wersety 10 i 11. Rozdział 30, wersety 10 i 11 mówi: „Więc nie bój się, Jakubie, mój sługa wyrocznia Pana”.

To samo przesłanie, które widzieliśmy Achaza, Ezechiasza i ludu w Księdze Izajasza. Z tym też Jeremiasz wraca na wygnania. Nie bój się.

Uspokój się. Jakubie, mój sługo. W porządku.

Powodem, dla którego Bóg zamierza działać i zrobić to dla Izraela, jest to, że istnieje szczególna relacja, jaką ma z tymi ludźmi. On ich wybrał. On ich wybrał ze swojej darmowej łaski, aby byli ich ludem i to się nie zmieni.

Nie lękaj się, Izraelu, bo oto wybawię cię z daleka. A twoje potomstwo z ziemi ich niewoli, Jakub powróci i będzie miał spokój i spokój, i nikt go nie będzie budził strachu. Bo jestem z tobą, aby cię wybawić – wyrocznia Pana.

Dokonam całkowitego końca wszystkim narodom, wśród których jesteście rozproszeni, ale żadnemu z was, oprócz was, nie doprowadzę do końca. Mamy więc sytuację rozpaczliwą. Są w środku niewoli.

Są w obcym kraju. Byli uciskani przez tych wrogów. Bóg obiecuje wkroczyć, aby wybawić.

Uratuję cię. Yashah, jedno z ważnych hebrajskich słów oznaczających zbawienie w Starym Testamencie. Pan weźmie ich obecną sytuację i odwróci ją.

Są pod sądem swoich wrogów. Pan zniszczy ich wrogów i zbawi Izrael. Zatem w tych wyroczniach zbawienia następuje odwrócenie.

Ta myśl jest kontynuowana, gdy prorok rozwija tę wyrocznię zbawienia w wersetach od 12 do 17 w rozdziale 30. Na początku tej wyroczni zbawienia nastąpi obszerne i

szczegółowe skupienie się na obecnej rozpaczliwej sytuacji, w której znajduje się Juda. W rzeczywistości, gdy spojrzysz na Judę na wygnaniu, wydaje się, że jest to sytuacja beznadziejna.

A oto co mówi Pan. Twoje zranienie, werset 12, jest nieuleczalne. W porządku? Zostałeś ranny.

Masz chorobę. To nieuleczalne. To beznadziejna sytuacja.

Twoja rana jest poważna. Nie ma nikogo, kto podtrzymałby twoją sprawę. Nie ma lekarstwa na twoją ranę i nie ma dla ciebie uzdrowienia.

Przypomina nam to wcześniejszą część książki, kiedy ludzie szukali bomby w Gilead, ale nic tam nie było. Wszyscy twoi kochankowie o tobie zapomnieli. Mówimy o narodach, z którymi sprzymierzyli się, próbując wydostać się z tej sytuacji.

Nie dbają o ciebie, gdyż zadałem ci cios wroga i karę bezlitosnego wroga. Ponieważ twoja wina jest wielka, twoje grzechy są rażące. Dlaczego płaczesz nad swoją krzywdą? Twój ból jest nieuleczalny, ponieważ twoja wina jest wielka i twoje grzechy są rażące, dlatego ci to uczyniłem. Czy jest tu w ogóle coś, co budzi nadzieję? To nieuleczalne.

Nie mają lekarstw. Nie mają pomocy. I byli pod sądem Bożym.

A potem werset 16 wydaje się być taki, jakby młot naprawdę tu spadł, ponieważ prorok mówi zatem Laken, co, jak przyjrzelśmy się przemówieniom o sądzie, często wprowadza wyrok sądu, coś, co Bóg zamierza zrobić przeciwko nim. Zatem oczekujemy, w świetle wersetów od 12 do 15, wyroku skazującego i uznającego winnego, i oto, co zamierzam zrobić. Twoje grzechy są rażące, twoja wina wielka. Zrobiłem ci to wszystko, la ken.

Ale potem posłuchaj, co mówi Pan. Wszyscy, którzy cię pożerają, zostaną pożarci, a wszyscy twoi wrogowie, każdy z nich, pójdą do niewoli. Ci, którzy cię łupią, zostaną splądrowani, a wszystkich, którzy się za tobą modlą, uczynię łup.

Bo przywrócę wam zdrowie i zagoję wasze rany, wyrocznia Pana, gdyż nazwali was wyrzutkami. To Syjon, o który nikt się nie troszczy. To piękny fragment, ponieważ zaczyna się od stwierdzenia, że nie ma uzdrowienia, nie ma lekarstwa, nie ma nadziei; dlatego zniszczę twoich wrogów, uzdrowię cię i odnowię.

Tim Keller mówi, że ten fragment jest piękną ilustracją nielogicznej łaski Bożej, gdzie w obecnej sytuacji nie ma nic, co kazałoby im pomyśleć, że jest jakakolwiek nadzieja na ich przyszłość, ale dlatego przywrócę ci zdrowie, wyleczę twoje rany. Zatem w wyroczni zbawienia obietnica nie bania się, obietnica, że Bóg w jakiś szczególny

sposób wkroczy w tę sytuację, że Bóg uratuje, odkupi, zbawi, wybawi, a potem w wyniku tej zmiany ta beznadziejna sytuacja, o to właśnie chodzi w wyroczni zbawienia. Drugim głównym gatunkiem zbawienia u proroków Starego Testamentu jest tak zwane przedstawienie zbawienia.

I czymże jest obraz zbawienia, to znowu przesłanie nadziei, obietnica. Czasami odróżnienie wyroczni zbawienia od przedstawienia zbawienia nie jest takie proste, ale w obrazie zbawienia występuje poetycki opis warunków, które będą istnieć w przyszłym czasie zbawienia, kiedy Bóg odnowi swój lud. Często w bardzo przesadzony, poetycki i piękny sposób tak właśnie będzie wyglądać Boże przywrócenie. Według proroków, kiedy Bóg sprowadzi swój lud z wygnania, tak będzie wyglądało ich życie.

Pamiętajcie, że w Amos wzgórza będą ociekać winem, ponieważ będzie niesamowity dobrobyt. Zatem tego rodzaju przesadny, przesadny, poetycki opis tego, jak będzie wyglądało życie w czasie zbawienia, jest tym, czym jest portret zbawienia. Kiedy patrzemy na te rzeczy, rozumiemy, że prorocy tak naprawdę patrzą poza czas, kiedy ludzie powrócą do ziemi. Ostatecznie nie mogą się doczekać przyszłego królestwa Bożego.

Niektórzy z nas mogą zadać pytanie: cóż, czy mówią o królestwie tysiącletnim, czy o królestwie wiecznym? Jeśli chodzi o proroków, myślę, że gdybyś zadał to pytanie Izajaszowi, Jeremiaszowi lub Ezechielowi, mogliby nie wiedzieć, o czym mówisz. Po prostu nie mogą się doczekać królestwa. Z niecierpliwością czekają na przyszły czas odnowy i zbawienia i używają tych pięknych, poetyckich obrazów życia, błogostawieństw, pokoju i dobrobytu, aby opisać ludziom to, co Bóg zamierza dla ciebie zrobić.

Powtórzę: nie tylko Jeremiasz to robi. Jest to charakterystyczne dla całej literatury prorockiej. Posłuchajcie więc tego fragmentu z 11 rozdziału Izajasza, wersetów 6 do 9. Myślę, że ten fragment znamy.

Wilk będzie mieszkał z barankiem, lampart będzie leżał z koźlęciem, cielę, lew i tuczne cielę razem, a małe dziecko będzie je prowadzić. Czy możesz więc wyobrazić sobie małe dziecko zabierające ze sobą swoje zwierzęta lub swoje zwierzęta i dotyczy to cielęcia, lwa i lamparta? I tutaj głaszcze lamparta w spokojnych warunkach.

Krowa i niedźwiedź będą paść się razem, ich młode będą razem leżeć, a lew będzie jadł słomę jak wół. Karmione dziecko będzie bawić się nad dziurą kobry i nie będzie musiało się martwić, że zostanie ugryzione. Dziecko odstawione od piersi powinno położyć rękę na jaskini żmii, co stanowi dla nich absolutne bezpieczeństwo.

Nie będą szkodzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze. Zatem ten piękny poetycki opis wykorzystuje królestwo zwierząt jako przedstawienie warunków

absolutnego pokoju i harmonii, które będą panować w przyszłym królestwie. Czy ten język jest dosłowny, czy przenośny? Cóż, myślę, że w pewnym sensie może to być jedno i drugie.

Ponieważ Pan odwróci klątwę i odwróci śmierć oraz wszystko, czego doświadczymy w nowych niebiosach i nowej ziemi, ale poza tym, myślę, że jest to poetycki sposób opisu absolutnej harmonii w sferze politycznej, w sferze ludzkiej, w sferze natury. To jest ta wielka, ekspansywna obietnica.

Jest jeszcze jedna taka obietnica. Jak będzie wyglądać przyszłe królestwo? Cóż, Izajasz przedstawia to w ten sposób w 65. rozdziale Izajasza. A Izajasz 65. mówi to, gdyż oto stwarzam nowe niebiosy i nową ziemię.

I znowu, z perspektywy Nowego Testamentu, chcemy zadać pytanie, czy jest to królestwo tysiąclecie czy królestwo wieczne? Prorocy nie widzą rzeczy tak wyraźnie. Po prostu widzą królestwo. Rzeczy poprzednie nie będą wspomniane ani przychodzące na myśl, ale radujcie się i radujcie na wieki tym, co stwarzam.

Oto bowiem stwarzam Jerozolimę na radość, a jej lud na wesele. Pomyśl więc o całym cierpieniu i o nieszczęściu, bólu serca i katastrofie, której doświadczyli ludzie. Cóż, kiedy Bóg je przywróci, Jerozolima znów stanie się miejscem radości i świętowania.

Pan mówi, że będę się radował w Jerozolimie i radował się w moim ludzie. Nie będzie już w nim słychać odgłosu płaczu i krzyku rozpacz. W porządku, teraz mamy interesujący werset.

Izajasz 65 werset 20. Nie będzie już w nim niemowlęcia, które by żyło tylko kilka dni, ani starca, który by nie dożył swoich dni. Bo młodzieniec umrze w wieku stu lat, a grzesznik w wieku stu lat będzie przeklęty.

Zatem znowu jesteśmy zajęci pytaniami o to, czy to jest milenium. Czy to jest wieczne królestwo? Myślę, że jest to po prostu poetycki sposób powiedzenia, że warunki śmierci i skutki klątwy, które widzimy teraz, ulegną radykalnej zmianie w przyszłym królestwie. I w tym czasie śmierć zostanie zmniejszona do tego stopnia, że jeśli ktoś umrze w wieku stu lat, będzie uważany za dziecko. Będą uważani za przekleństwo.

Są inne miejsca u proroków, gdzie w przyszłym królestwie śmierć zostanie całkowicie wygaszona. Więc te obrazy w pewnym sensie odbijają się od siebie. Nie zawsze powinniśmy je czytać w hiperdosłowny sposób.

Mówi po prostu, że warunki i skutki klątwy zostaną odwrócone. A oto, co Bóg obiecuje ludziom. Pobudują domy i zamieszkają w nich.

Zasadzą winnice i będą jeść ich owoce. Nie będą budować, a inny będzie w nim mieszkał. Nie będą sadzić, a inny jeść.

I bo dni mojego ludu będą podobne do dni drzewa, a mój wybrany będzie długo korzystał z dzieł swoich rąk. Zatem to, co wydarzyło się na wygnaniu, kiedy wróg wkroczył i najechał tę ziemię, zniszczył ich miasta i zabrał je, to się nigdy więcej nie powtórzy. I nigdy nie będą budować domów, w których nie będą mogli mieszkać.

Już nigdy więcej nie będą sadzić winnic i pozwolić, żeby ktoś inny jadł ich owoce. Będą żyć na ziemi, dopóki istnieje drzewo. Będą mieli długie życie, błogostawieństwa i dobrobyt.

Tak właśnie wygląda obraz zbawienia. W rozdziałach 30-33 Jeremiasza mamy także te przesadnie rozbudowane, ekspansywne obietnice dotyczące tego, jak będzie wyglądał pokój i dobrobyt przyszłego królestwa, kiedy Izrael powróci do swojej ziemi. W czasach Jeremiasza zostali wypędzeni w trzech falach wygnania.

Ale obietnica zawarta w księdze pocieszenia jest taka, że Pan ich sprowadzi z powrotem i znów będą cieszyć się tą ziemią opływającą w mleko i miód. Będą się tym cieszyć już na zawsze. A Pan zmieni serca swego ludu, aby nigdy więcej nie musieli doświadczać tego rodzaju niszczycielskiego sądu, przez który przeszli.

Pozwólcie, że przeczytam kilka z nich w Księdze Jeremiasza w rozdziałach 30–33. Mamy obraz zbawienia w Jeremiaszu 31, wersety 11–14. OK, Jeremiasz 31, wersety 11–14.

Albowiem Pan odkupił Jakuba i wybawił go z rąk zbyt mocnych dla niego. Przyjdą i będą głośno śpiewać na wyżynach Syjonu, i będą promienieć dobrocią Pana, zbożem, winem i oliwą, a także młodzieżą trzody i bydła. Życie ich będzie jak nawodniony ogród i nie będą już marnieć.

Wtedy młode kobiety będą się radować tańcem, a młodzi mężczyźni i starcy będą się radować. Zamienię ich żałobę w radość. Pocieszę ich i dam im radość w smutku.

Obficie nakarmię duszę kapłana, a mój lud będzie nasycony moją dobrocią, wyrocznia Pana.” Powinniście tam usłyszeć, że w opisie przyszłych warunków odrodzenia królestwa Bożego, kiedy wszystko to całkowicie się spełniło, jest całkowitym odwróceniem tego, czego ludzie doświadczyli w czasach Jeremiasza. Doświadczyli oni okropności oblężenia, głodu i zarazy. I pamiętajcie o obrazie z 2 Królów Samarii w czasie oblężenia.

Głowa osła kosztuje 80 syklów srebra. Jedna czwarta litra gołębiego łąjna za pięć syklów srebra. Straszliwe warunki głodu i oblężenia, których teraz doświadczą mnóstwo.

W czasach Jeremiasza panuje żałoba i smutek. Jedną z rzeczy, która zrobiła na mnie wrażenie, gdy czytałem tę część i która uderzyła mnie, gdy ponownie studiowałem w ramach przygotowań do tych lekcji, jest duży nacisk w rozdziałach 30–33 na fakt, że wygnanie charakteryzowało się płaczem, żałobą i smutkiem. To zmieni się w huczne świętowanie.

W niektórych miejscach młode kobiety grają na tamburynach, tańczą, radują się. To właśnie się tutaj dzieje. Ludzie śpiewają i chwalą Boga.

Jest to absolutne odwrócenie sytuacji, o której czytaliśmy w innych miejscach książki. Pamiętajcie, że w rozdziale 9 śmierć wdzierą się przez okno, a sytuacja w ziemi judzkiej jest tak poważna, że Jeremiasz mówi, że musimy wezwać kobiety, które są zawodowymi żałobnikami. Muszą przyjść i wyrazić smutek naszego narodu, ponieważ śmierć wdarła się przez okno.

Sam Jeremiasz jest płaczącym prorokiem i oby moja głowa była źródłem łez, abym mógł bezustannie płakać nad moim ludem z powodu tego, przez co przechodzą. Cały ten płacz zamieni się w radość. Pamiętajcie, że w sytuacji Jeremiasza jednym ze znaków lub jedną z rzeczy, które Jeremiasz zachował w swoim życiu, jest to, że Bóg mówi mu w Jeremiaszu 16 wersetach 1-4, że nie może się żenić, nie może rodzić dzieci, nie chodzi na miejsce uczt i uroczystości.

Cóż, gdyby Bóg dał Jeremiaszowi takie polecenie podczas przywrócenia, musiałby on opuścić Jerozolimę, ponieważ każde miejsce w mieście będzie miejscem świętowania. Ale ta deprywacja i zniechęcenie, ten smutek, głód i wszystkie te rzeczy zostaną odwrócone. W wersecie 18 Jeremiasza 31 słysząc głos w Ramie, lament i gorzki płacz.

Rachela płacze nad swoimi dziećmi. Nie daje się pocieszyć po swoich dzieciach, bo ich już nie ma. Tak więc matka plemion Izraela jest przedstawiona jako opłakująca fakt, że jej lud został zniszczony, ale Bóg przywróci ich z radością, radością i świętowaniem.

Posłuchajcie podanego nam opisu miasta Jerozolima. Fragment, któremu chcę się tutaj przyrzuć, rozdział 31, wersety 38 do 40. Mamy tu inny obraz zbawienia.

Tak mówi Pan: przepraszamy, oto nadchodzą dni, wyrocznia Pana, gdy miasto zostanie odbudowane dla Pana od wieży Chananel aż do bramy narożnej. A sznur mierniczy będzie prowadził dalej prosto do wzgórza Gareb, a następnie skręci do Goa. Cała dolina trupów i popiołu, i wszystkie pola aż do potoku Cedron aż do narożnika bramy końskiej na wschodzie, będą poświęcone Panu.

Nie będzie już więcej wykorzenione ani obalone. I tak słyszymy słowa sądu, które charakteryzują służbę Jeremiasza, wykorzenianie, burzenie, ale Bóg ma zamiar dokonać dzieła sadzenia, przywracania i odbudowy swego ludu. I całe miasto Jerozolima stanie się poświęcone Panu.

Nie będzie to dotyczyć wyłącznie obszaru świątynnego. Wielu proroków, gdy mówią o przyszłym przywróceniu, tak naprawdę mają na myśli cztery idee, które ciągle powtarzają się na temat przywrócenia. Po pierwsze, Bóg zamierza sprowadzić Izrael z wygnania.

Po drugie, zamierza odbudować i odnowić ich miasta. A konkretnie po trzecie, przywróci Jerozolimę, a lud odbuduje świątynię. W Księdze Ezechiela od 40 do 48 szczegółowo opisano, jaka będzie ta przyszła świątynia.

Jeremiasz tak naprawdę nie mówi zbyt wiele lub w ogóle nie wspomina o świątyni. Mówi po prostu o odbudowie miasta Jerozolimy. W rozdziale trzecim powiedział, że nie zamierzają nawet przerobić Arki Przymierza.

Nie będą już tego potrzebować. Całe miasto Jerozolima będzie święte dla Boga. Przypomnijcie sobie, jak wyglądała Jerozolima za czasów Jeremiasza.

W rozdziale piątym idą przez miasto, próbując znaleźć choć jedną sprawiedliwą osobę, ale nie mogą jej znaleźć. Są miejsca takie jak Dolina Hinnom, gdzie znajdował się Tofet i sanktuaria pogańskich bogów oraz praktyki składania ofiar z dzieci. Nawet te miejsca, które zostały wypełnione skażonymi trupami, ostatecznie staną się miejscami świętymi dla Boga.

Cała Jerozolima będzie miejscem radości i świętowania. Czwarta obietnica, którą dadzą prorocy, dotyczy tego, że narody ostatecznie również będą uczestniczyć w błogosławieństwach tego zbawienia. Porozmawiamy o tym na późniejszej sesji.

Pomyślmy teraz o rozdziałach Jeremiasza od 30 do 33. Widzieliśmy wyrocznie zbawienia i jego obrazy. Widzieliśmy tę piękną wiadomość.

Pomyślmy o fragmentach Jeremiasza od 30 do 33 w świetle przesłania Księgi Jeremiasza jako całości. Fabuła księgi, historia księgi – z pewnością widzieliśmy, że Jeremiasz nie podąża liniowym postępem, jakiego zwykle oczekujemy w książce. Nawet jeśli księga opowiada nam zasadniczo historię życia i służby Jeremiasza, tylko jej fragmenty mają charakter chronologiczny.

Tego typu paneli i równoległości narracji jest więcej. Pomimo tej czasami zagmatwanej struktury, naprawdę uważam, że Księga Jeremiasza jest zasadniczo zbudowana wokół pewnej fabuły. Chociaż jest to księga przesłań, kazań i wyrocni, ma miejsce tutaj ruch, w którym pojawia się problem i nadchodzące rozwiązanie.

Pamiętajcie, że problem zawarty w pierwszym przesłaniu tej księgi polega na tym, że istnieje zerwana relacja między Bogiem a Jego ludem. W szczególności obrazy użyte w rozdziale drugim, głównym, Juda i Izrael, przedstawiają niewierną żonę. Dopuszcili się prostytucji.

Wielokrotnie rażąco dopuszczali się cudzołóstwa przeciwko Panu, oddając cześć tym innym bogom. Inny związek opisany w rozdziale trzecim, wersetach 19 i 20, polega na tym, że byli niewiernymi synami. Zatem fabuła tej księgi, Księgi Jeremiasza, nie polega wyłącznie na przypadkowym zniszczeniu.

Nie chodzi tylko o to, że Bóg dał upust swojemu gniewowi i powiedział: „Wow, ci ludzie nadużyli przymierza”. Mam zamiar się z nimi wyrównać. Celem tego wszystkiego jest to, że ostatecznie Bóg działa, aby ukarać grzechy z przeszłości, ale aby je oczyścić i odnowić, aby można było ponownie nawiązać zerwane relacje.

Tak więc na początku księgi mamy niewierną żonę i niewiernego syna. Rozdziały 30–33, co stanie się na końcu procesu? Jeremiasz nie czeka do końca księgi, żeby nam to przekazać. Postanowienie znajduje się w rozdziałach od 30 do 33: Bóg zamierza przywrócić tę relację.

Pamiętajcie, co mówi o Judzie jako o ludzie Bożym w Jeremiaszu, rozdziale drugim, wersecie 20. Są to niewierne żony, które dopuściły się rozpusty i prostytucji na każdym wzgórzu i pod każdym zielonym drzewem. Zachowywali się jak zwierzęta w czasie rui.

A potem w 13 rozdziale Jeremiasza Bóg surowo ukarze jego żonę. Jest też kilka dość niepokojących obrazów, o których mówiliśmy wcześniej. Bóg zamierza odłonić ich nagość.

Bóg ujawni narodowi ich wstyd i fizycznie ukarze swoją niewierną żonę. Ale to, co wydarzy się w latach 31, 21 i 22, oznacza przywrócenie tego małżeństwa. I Pan mówi: Zawrę z ludem nowe przymierze, które nie będzie podobne do przymierza, które zawarłem z nimi, gdy byli w Egipcie, gdy byłem ich mężem.

Zatem to nowe przymierze, to małżeństwo w końcu zacznie działać. A Księga Jeremiasza opowiada o tej niesamowitej historii Boga działającego w życiu swego niewiernego ludu, mimo że nie słuchają oni proroka. Nawet jeśli będzie musiał wydać ten sąd, Bóg ostatecznie sprowadzi swój lud z powrotem i przywróci to małżeństwo.

I widzimy na to wskazówkę w rozdziale 31, wersetach 21 i 22. Oto, co Bóg mówi do ludzi: postawcie sobie znaki drogowe i bądźcie drogowskazami. Rozważ dobrze autostradę, drogę, którą szedłeś.

I tak Bóg wyobraża sobie Izrael. Umieść te znaczniki, abyś mógł znaleźć drogę powrotną do ziemi obiecanej. I myślę o tych birmańskich tabliczkach z gołeniami, które w dawnych czasach zawsze wisiały na poboczach dróg w celach reklamowych. Te znaki zabiorą Izrael z powrotem do ziemi obiecanej.

A oto co mówi Pan: Nawróć się, panno Izraelska. Teraz, gdy pomyślimy o łasce, która przyjmuje kobietę, Izrael, jako żonę Boga, która była bezwstydną prostytutką i zamienia ją w piękną i czystą dziewicę. To jest łaska Boża.

Księga Izajasza czyni to samo. Rozdział pierwszy, moje wierne miasto stało się prostytutką i jest pełne niesprawiedliwości, rozlewu krwi i niewierności Panu. Ale czy pod koniec księgi wiesz, czym stanie się Jerozolima? Staje się to radością dla Pana.

Staje się jak bezpłodna kobieta, którą Bóg ponownie przyjmuje do małżeństwa. Żeni się z nią ponownie i dzięki swojej łasce przemienia ją z tej niewiernej prostytutki w czystą i piękną dziewicę, którą ponownie bierze za żonę. To jest łaska Boża.

To jest łaska Boża, którą Pan okazał Izraelowi. To jest łaska Boża, którą On okazuje każdemu z nas, niezależnie od naszego grzechu. On jest w stanie nas oczyścić, uczynić nas czystymi, uświęcić nas w Jego oczach.

Dlatego Jezus poszedł na krzyż, aby to umożliwić. Ale to właśnie Pan uczyni dla swego ludu, Izraela. I mówi: Wróć, Dziewico Izraelu, wróć do swoich miast.

Jak długo będziesz się wahać, córko niewierna? Dobra. Taka była charakterystyka Izraela i Judy w całej ich historii, ale oni powrócą do Pana. A potem mówi to, gdyż Pan stworzył nową rzecz na ziemi.

Pan dokona dzieła nowego stworzenia. Kobieta otacza mężczyznę. Jest wiele dyskusji na temat znaczenia tego wyrażenia.

Niektórzy ludzie mówili o kobiecie pokonującej mężczyznę i o tym, jak Izrael, jako ten słaby naród na wygnaniu, ostatecznie stanie się potężniejszy od swoich porywaczy. To byłoby tak, jakby Bóg zamienił kobietę w wojownika. Inną możliwością jest jednak to, że idea okrążenia może wiązać się z ideą kobiety obejmującej mężczyznę.

I Bóg dokonuje tego dzieła nowego stworzenia, w którym ostatecznie ta niewierna żona go pokocha. I ta relacja zostanie odnowiona. Więc, wiesz, często mówiliśmy o krytykach feministycznych, których niepokoi kobiecy wizerunek.

I szczerze mówiąc, jest to niepokojące pod wieloma względami. Rozumiemy jednak, że ostatecznym sposobem, w jaki prorok używa tej metafory, jest zobrazowanie czegoś bardzo pięknego i tego, jak Bóg zamierza odnowić tę zerwaną relację. Istnieje

również zerwana relacja między Bogiem a Jego ludem, taka jak między ojcem a synem.

Niektórzy z nas doświadczyli tego na własnych dzieciach. Pokrzepiająca jest świadomość, że nawet Bóg przechodzi przez takie rzeczy, kiedy tego doświadczamy. Inni z nas służyli ludziom, którzy znaleźli się w takich sytuacjach.

Niektórzy z nas mogą w przyszłości stanąć w obliczu takiej sytuacji, niezależnie od naszych najlepszych wysiłków, aby zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby je wychować, poznać i pokochać Pana, taka jest rzeczywistość. I taka była rzeczywistość dla Boga i Jego ludu. A w pierwszej części Jeremiasza są to synowie niewierni, którzy nie wrócą do Pana, nie wyznają swoich grzechów.

Ale posłuchajcie, co jest napisane w rozdziale 31, wersetach 18 do 20. Pan mówi: Słyszałem Efraima, co typowo jest kojarzone z królestwem północnym. Słyszałem, jak Efraim smucił się.

Zdyscyplinowałeś mnie. A ja byłem zdyscyplinowany jak nietrenowane ciele. Bóg musiał zdyscyplinować swój lud, ponieważ był on twardy i buntowniczy.

A teraz smucą się przed Panem. Sprowadź mnie z powrotem. Zwróć mnie, przywróć mnie, abym mógł zostać przywrócony.

Bo Ty jesteś Pan, mój Bóg. Bo gdy się odwróciłem, ustąpiłem. I po otrzymaniu instrukcji uderzyłem się w udo.

Wstydziłem się i byłem zawstydzony, bo zniósłem hańbę mojej młodości. I wtedy Pan pyta: Czy Efraim jest moim drogim synem? Czy to mój kochany syn? Bo tak często, jak mówię przeciwko niemu, wciąż go pamiętam. Dlatego moje serce za nim tęskni.

Z pewnością zlituję się nad nim – wyrocznia Pana. Przez łzy Jeremiasza widzieliśmy płaczącego proroka, który był żywym ucieleśnieniem łez Boga. Wielu rodziców płakało i wylewało łzy z powodu zerwanej relacji ze swoimi dziećmi.

I Bóg doświadczył tego bólu i Bóg doświadczył tego bólu. I nawet gdy osądzał lud, nie dawał po prostu upustowi wściekłości swego gniewu, co było tego częścią. Opłakiwał także bunt syna.

Ale to, co w końcu widzimy w tej książce, to fakt, że cała ta katastrofa i chaos, a nawet w książce, która czasami wydaje się odzwierciedlać ten chaos i sposób, w jaki został on ułożony, niemal można sobie wyobrazić, że Jeremiasz komponował tę książkę pośród wszystkich ruin i zniszczeń tego wygnania. W końcu Izrael dochodzi do miejsca, w którym poprzez dyscyplinę Bożą zdaje sobie sprawę ze swojego grzechu.

Uznają Boga i dzięki Bożej dyscyplinie wyznają przed Bogiem to, czego nie powiedzieliby za czasów Jeremiasza.

Pamiętajcie o niektórych rzeczach, które lud mówił Panu w całej Księdze Jeremiasza. Mają też historię mówienia Bogu wszelkich złych rzeczy. W rozdziale drugim, kiedy Pan konfrontuje ich z grzechem i bałwochwalstwem, w wersecie 23, nie jestem nieczysty.

Nie goniłem za Baalami. Rozdział drugi, werset 35. Panie, o czym mówisz? Jestem niewinny. Jak Bóg mógłby być na nas zły? W rozdziale 14 składają Panu dwa wyznania grzechów i słowa te brzmią całkiem nieźle, ale Pan ich nie przyjmuje, ponieważ mówi, że to tylko słowa i nie ma prawdziwego odwrócenia się.

Mówią tylko to, co według nich chcą usłyszeć. W rozdziale 18, wersecie 12 odmawiają powrotu. I pamiętajcie, Pan dawał im okazję za okazją.

Jeremiasz udaje się do garncarza i glinę można jeszcze uformować, ale pod koniec tego znaku ludzie mówią, że to niemożliwe. Nie wrócimy. Będziemy podążać własnymi drogami i działać zgodnie z uporem naszych serc.

A ten fragment mówi, że Efraim był jak nietrenowane ciele. Dochodzimy nawet do końca księgi w ostatnim chronologicznym wydarzeniu w służbie Jeremiasza, ludzie mówią, że nie będziemy cię słuchać i nadal będziemy składać nasze ofiary, składać śluby i składać ofiary pogańskim bogom ponieważ wierzymy, że to oni mogą nam pomóc. Tak więc w całej księdze, od początku służby Jeremiasza w rozdziale drugim do końca służby Jeremiasza w rozdziale 44, ludzie mówili Bogu niewłaściwe rzeczy.

Byli buntowniczym znakiem. Ale w tym rozdziale, wreszcie w rozdziale 31, dojdą do miejsca, w którym pokutują, gdzie uznają Pana i zerwana relacja zostanie przywrócona. Jeremiasz to książka, którą moim zdaniem powinniśmy potraktować poważnie z dwóch powodów.

Po pierwsze, z powodu ostrzeżeń przed sądem skierowanym przeciwko bezbożnemu społeczeństwu, a my żyjemy w jego środku. Wierzę, że jesteśmy o krok od doświadczenia być może wielu rzeczy, których doświadczyli ludzie w czasach Jeremiasza. Ale tę książkę także musimy potraktować poważnie, ponieważ jest pięknym świadectwem Bożego miłosierdzia i Bożej łaski.

To łaska, której doświadczamy w osobistym zbawieniu, kiedy poznajemy Pana, kiedy odwracamy się od naszego grzechu, kiedy odwracamy się od naszych bożków i zwracamy się do Boga żywego i do tego, co Jezus dla nas uczynił. Ale jest to także łaska, którą Bóg okazuje nam jako swojemu ludowi i której doświadczamy w naszym codziennym życiu. Jeremiasz ma przerażający obraz sądu, ale wraz z nim wspaniały i

piękny wyraz Bożej łaski, Bożego miłosierdzia i współczucia, które ostatecznie wyleje na lud Izraela, kiedy go przywróci.

To jest dr Gary Yates w swoim nauczaniu na temat Księgi Jeremiasza. To jest sesja 24 na temat Jeremiasza 30-33, Księga Pocieszenia, Obietnica Przywrócenia.